

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Janem Peroutkou ve věci

žalobkyně: **A. S.**, narozená X
státní příslušnost Indická republika
t. č. Zařízení pro zajištění cizinců Jezová
Jezová 1501, Bělá pod Bezdězem
zastoupená Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.
sídlem Poděbradská 5, Praha – Vysočany

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha – Holešovice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2025, č. j. OAM-1290/BE-BE01-D11-2025,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2025, č. j. OAM-1290/BE-BE01-D11-2025, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 95 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl tak, že žalobkynina žádost o mezinárodní ochranu je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (zákon o azylu) a řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí dále uvedl, že státem příslušným k posouzení žalobkyniny žádosti o mezinárodní ochranu je podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), Rumunsko.
2. Žalobkyně byla dne 6. 11. 2025 kontrolována hlídkou Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „cizinecká policie“) poté, co byl žalobkyni německými orgány odepřen vstup na území Německa. Žalobkyně nedisponovala žádným cestovním dokladem nebo oprávněním ke vstupu a pobytu na území České republiky a schengenského prostoru.
3. Během výslechu před cizineckou policií žalobkyně vypověděla, že ji chtěl její otec v Indii provdat za někoho, koho žalobkyně nechtěla. Žalobkynin otec a odmítnutý muž chtějí žalobkyni zabít, protože sňatek odmítla. Žalobkyně byla přesvědčená, že ji mohou zabít. Žalobkyně uvedla, že otec zabil její matku, když byla žalobkyně malá. Žalobkynin otec a odmítnutý muž žalobkyni volají a vyhrožují jí. Po odmítnutí sňatku ji otec praštil těžkým předmětem do oblasti ramen. Žalobkyně může ukázat šrámy na těle, kdyby bylo potřeba. Pak žalobkyně utekla, ale otec a odmítnutý muž zjistili, kde žalobkyně bydlí.
4. Žalobkyně před cizineckou policií popsala, že přicestovala z Indie letecky do Srbska. V Srbsku jela spolu s dalšími cizinci autem do Brna, kde je řidič vysadil na nádraží. Žalobkyně poté pokračovala autobusem do Německa. V žalobkynině mobilním telefonu se nacházela fotografie rumunského víza platného do 5. 9. 2025. Žalobkyně potvrdila, že údaje ve vízu a fotografie byly její. Ve vízu ale bylo nesprávně uvedeno žalobkynino jméno (jako „S. S.“). Cizinecká policie žalobkyni konfrontovala s tím, že podle sdělení rumunských orgánů je žalobkynina pravá totožnost S. S., narozená dne 11. 11. 2000. Žalobkyně nevěděla, jak je to možné, jmenuje se A. S. a narodila se dne 12. 10. 2002.
5. Cizinecká policie také konfrontovala žalobkyni s tím, že v předchozí výpovědi (ze dne 6. 11. 2025) tvrdila, že pracovala v Rumunsku. Žalobkyně upřesnila, že v Rumunsku nepracovala ona, ale její kamarádka. Policisté jí asi špatně rozuměli. V předchozí výpovědi také žalobkyně tvrdila, že cestovala autobusem jedoucím z Rumunska do Maďarska. Žalobkyně uvedla, že nastupovala až v Brně a pravděpodobně si spletla názvy měst, protože jsou podobné (Budapešť x Brno). Cizinecká policie také poukázala na to, že žalobkyně má jízdenku na autobus z Rumunska do Německa. Žalobkyně uvedla, že jí jízdenku koupil strýc žijící v Rumunsku. Říkal, že mu nešla jízdenka zarezervovat z České republiky do Německa, „protože se jedná jen o nástupní stanici“. Proto jízdenku koupil již z Rumunska.
6. Žalobkyně svoje cestovní doklady ztratila. Když jela autobusem, vylila si do batohu pití. Své doklady vytáhla a dala je na odkládací stolek. Při kontrole německou policií si žalobkyně neuvědomila, že své doklady odložila v autobuse a myslela si, že je ztratila. Žalobkyně trvala

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

na tom, že do Rumunska nikdy necestovala. Její kamarádka z Indie, která v Rumunsku pracuje, žalobkyni řekla, že tam jsou špatné pracovní podmínky. Žalobkyni také její kamarád sdělil, že muž, kterého si měla vzít, má v Rumunsku kontakty. Žalobkyni by mohli v Rumunsku zabít.

7. Cizinecká policie následně rozhodla o žalobkynině správním vyhoštění.
8. Dne 10. 11. 2025 žalobkyně požádala o udělení mezinárodní ochrany.
9. Při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně vypověděla, že opustila Indii, protože je tam ohrožena na životě. Když jí byly dva roky, zemřela jí matka. Její otec se poté znovu oženil. Žalobkyni vychovala babička. Žalobkynin otec chtěl, ať si vezme za manžela jeho kamaráda, který je bohatý. Žalobkyně nechtěla. Odmítnutý muž vyhrožoval žalobkyni zabitím. Jednou, když žalobkyně jela z práce, žalobkynin otec a odmítnutý muž chtěli žalobkyni odvléci k němu domů. Žalobkyně začala křičet a kolem se shromáždili lidé. Odmítnutý muž tvrdil, že je žalobkyně jeho snoubenka. To žalobkyně veřejně popřela, čímž muže ještě více rozzlobila. Žalobkyně dále uvedla, že se u ní doma v souvislosti s odmítnutím sňatku odehrálo pár incidentů. Otec ji bil vařečkou. Žalobkyně utekla z domova a změnila práci. Tam jí kolegyně doporučila zprostředkovatele, který by žalobkyni zajistil cestu do Německa. Poslední čtyři měsíce byly pro žalobkyni těžké. Žalobkyni zemřela babička a žalobkyně neměla žádnou oporu. Nechodila ven ani na sociální síť (kde by ji mohl odmítnutý muž sledovat). Proto žalobkyně zvolila útěk z Indie.
10. Během pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně vypověděla, že nevěděla, že by se mohla se svými problémy obrátit na indické orgány. Navíc byl muž, kterého žalobkyně odmítla, bohatý a měl i kontakty na politiky a státní orgány. Indická policie chrání zájmy bohatých a vlivných lidí. Žalobkyně upřesnila, že v Rumunsku ve skutečnosti nežije její strýc, ale kamarád jejího strýce (strýc žije v Portugalsku). Strýcův kamarád pomohl žalobkyni koupit jízdenku na autobus, který jel z Rumunska do Německa přes Brno. Žalobkyně trvala na tom, že v Rumunsku nikdy nebyla. Muži, se kterým se původně domluvila na zprostředkování rumunského víza, svůj pas nikdy nedala. Nakonec se totiž žalobkyni zdála být věc falešná. Zprostředkovateli víza ale předtím poslala své údaje a fotografii. Tak se žalobkynina fotografie dostala na rumunské vízum, které měla vyfocené v mobilním telefonu. Žalobkyně zopakovala, že by se v Rumunsku necítila v bezpečí, protože tam má odmítnutý muž kontakty. Také uvedla, že je ve stresu a kontakt s policií a státními orgány by jejímu zdraví nevyhovoval. Žalobkyně měla za to, že za posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu je odpovědné Německo.
11. Žalovaný na základě informace od rumunské policie zjistil, že v rumunské cizinecké databázi nevystupuje žádná osoba pod identitou A. S., s datem narození dne X. Rumunské vízum č. X bylo vydáno na jméno S. S., občanku Indie, narozenou dne X v Y, Indie. Vízum na 90 dní a platné od 1. 4. 2025 do 5. 9. 2025 bylo vydáno za účelem zaměstnání. Podle rumunské databáze cizinců žalobkyně vstoupila na území Rumunska dne 31. 5. 2025 přes letiště Bukurešť-Otopeni.
12. Žalovaný informoval rumunské orgány o tom, že jsou na základě čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III příslušné k posouzení žalobkyniny žádosti o mezinárodní ochranu. Rumunské orgány se svou příslušností a žalobkyniným přemístěním souhlasily.

13. Vzhledem k tomu, že žalobkyně před cizineckou policií uvedla, že má na těle šrámy, vyžádal si žalovaný u Zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra zdravotní prohlídku. Žalovaný požádal o vyjádření, zda žalobkyně po fyzické stránce jeví nějaké známky fyzického napadení. Zdravotnické zařízení po žalobkynině vyšetření dne 14. 11. 2025 odpovědělo, že žalobkyně měla na levé horní končetině přibližně pět drobných povrchových jizev o velikosti přibližně pět milimetrů. Jizvy byly staršího charakteru. Žalobkyně uvedla, že vznikly po popálení. Žalobkyně byla bez dalších akutních známek poranění.
14. Žalovaný si obstaral následující informaci o rumunském azylovém systému: *Informace OAMP ze dne 7. 11. 2024 – Rumunsko. Azylový systém. Řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinští navrátilci, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky.*
15. V napadeném rozhodnutí žalovaný zrekapituloval žalobkyninu výpověď podanou při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu a během pohovoru. Žalobkyni bylo vydáno rumunské vízum s platností od 1. 4. 2025 do 5. 9. 2025. Žalovaný proto na žalobkyninu situaci aplikoval čl. 12 odst. 2 a 4 nařízení Dublin III. Podle zmíněných ustanovení určil, že by k posouzení žalobkyniny žádosti o mezinárodní ochranu mělo být příslušné Rumunsko. Rumunsko svou příslušnost také uznalo. Žalovaný se zabýval tím, zda v případě Rumunska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo rizika možného nelidského či ponižujícího zacházení. Žalovaný takové nedostatky nezjistil. Žalobkyně se obávala, že by byla v Rumunsku ohrožena na životě, protože tam má podle jejího tvrzení muž, kterého odmítla, kontakty. Žalovaný uvedl, že se žalobkyně může případně obrátit na rumunské orgány s žádostí o pomoc. Žalobkyně neuvedla, že by měla nějaké zvláštní potřeby, na něž by měl žalovaný při posuzování přemístění do Rumunska brát zřetel. Žalovaný ani neshledal důvody pro využití diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení Dublin III.

Obsah žaloby a ostatních podání účastníků

16. Žalobkyně v *žalobě* rozporovala, že by kdy byla držitelkou rumunského víza. Žalobkyně se nejmenuje S. S. a nikdy pod touto identitou nevystupovala. Podklady ve správním spise neprokazují, že by byla S. S. Rumunsko není příslušné k posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobkyně se také domnívala, že by v případě vycestování do Rumunska mohla být vystavena nelidskému nebo ponižujícímu zacházení ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „EÚLP“), resp. čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Podle rozsudku ESLP ze dne 4. 11. 2014, *Tarakhel proti Švýcarsku*, stížnost č. 29217/12, je domněnka, že státy participující na tzv. dublinském systému dodržují základní práva žadatelů, vyvratitelná. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zmínil, že Evropská unie ani Rada Evropy nevydaly žádné rozhodnutí, podle kterého by rumunský azylový systém vykazoval systematické nedostatky. Tuto formulaci žalovaný používá standardně u všech obdobných rozhodnutí bez ohledu na členský stát. Takový postup je v rozporu se zásadou individualizace. Skutečnost, že zmíněné organizace nevydaly v případě Rumunska žádné závazné rozhodnutí nebo stanovisko, ještě neznačí, že tamní azylový systém netrpí systematickými nedostatky. Podklady o rumunském azylovém systému obstarané žalovaným obsahovaly pouze obecné informace, které navíc žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nerozvedl a nevztáhl na žalobkyninu situaci. Žalobkyně se

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

jednak obává toho, že by z Rumunska byla vrácena zpět do Indie, jednak toho, že muž, kterého odmítla jako manžela, má v Rumunsku kontakty a mohl by žalobkyni donutit k návratu. Žalobkyně upozornila na zprávu z databáze AIDA, podle níž rumunský azylový systém v zásadě funguje, ale vykazuje i významné nedostatky. Žalobkyně se obává například toho, že by s ní jako s potenciální zranitelnou osobou (mladá žena bez doprovodu, oběť domácího násilí) nebylo zacházeno odpovídajícím způsobem. V důsledku toho se obává i návratu do Indie, kde jí hrozí nebezpečí. Obává se také toho, že by jí v Rumunsku nebyla poskytnuta ochrana před mužem, kterého odmítla jako manžela, a jeho známými.

17. V podání ze dne 26. 1. 2026 žalobkyně uvedla, že ji v březnu a dubnu roku 2025 napadl muž, který se měl nuceně stát jejím manželem. Žalobkyně tehdy zavolala policii a muž utekl. Policie věc řešila, ale nijak ji neuzavřela nebo o tom žalobkyně alespoň neví. Žalobkyně k podání přiložila fotografie a video (svého obličeje a horní končetiny), které pořídila poté, co ji v březnu roku 2025 muž napadl.
18. V podání ze dne 11. 2. 2026 žalobkyně upozornila na to, že žalovaný čerpal informace o rumunském azylovém systému ze zprávy z databáze AIDA, „*Zpráva o zemi: Rumunsko, červenec 2024*“. Žalobkyně odkázala na novější verzi této zprávy ze srpna roku 2025. Žalobkyně v podání upozornila na konkrétní nedostatky rumunského azylového systému, jak se podávaly z nejnovější zprávy z databáze AIDA.
19. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zopakoval, že podle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III bylo k posouzení žalobkyniny žádosti o mezinárodní ochranu příslušné Rumunsko. Žalovaný také dostatečně posoudil, zda rumunský azylový systém nevykazuje systematické nedostatky, které by s sebou nesly riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Ve zbytku žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

20. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny zákonem požadované formální náležitosti. Je tedy věcně projednatelná. O žalobě soud rozhodl v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, a podle skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí. O žalobě soud rozhodl bez jednání. Žalobkyně ani žalovaný se na výzvu soudu k této otázce nevyjádřili, proto se jejich souhlas presumuje (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Soud při rozhodování vycházel ze správního spisu, kterým se dokazování neprovádí. Dále vyšel z fotografií žalobkyniny tváře a horních končetin (celkem šest fotografií), které žalobkyně soudu zaslala spolu s podáním ze dne 26. 1. 2026 a zprávy o Rumunsku z databáze AIDA ze srpna roku 2025, na kterou žalobkyně odkazovala v podání ze dne 11. 2. 2026 a přiložila i hypertextový odkaz na zmíněnou zprávu. Tyto důkazy soud poslal žalovanému k vyjádření. Jejich hodnocením se soud bude podrobněji zabývat v následujících bodech společně s právní argumentací. Soud pro nadbytečnost nevycházel z videa žalobkyniny tváře, které soudu žalobkyně zaslala společně s podáním ze dne 26. 1. 2026. Podobu případných zranění na žalobkynině tváři měl soud za dostatečně zjištěnou z fotografií.
21. Žalovaný rozhodl o příslušnosti Rumunska k posouzení žalobkyniny žádosti o mezinárodní ochranu, neboť žalobkyně byla držitelkou rumunského víza za účelem zaměstnání, jehož platnost skončila dne 5. 9. 2025.

22. Podle čl. 12 odst. 2 nařízení Dublin III pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování [...].
23. Podle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států.
24. Žalobkyně zpochybňovala, že by kdy byla držitelkou platného víza vydaného rumunskými orgány. V Indii si sice chtěla pomocí zprostředkovatele zařídit rumunské vízum, nakonec ale od tohoto úmyslu upustila a zprostředkovateli svůj pas nikdy neposkytla, neboť se jí nezdál důvěryhodný (zdálo se jí to „falešné“).
25. Žalobkyně tvrdila, že svůj cestovní pas zapomněla v autobuse mířícím do Německa. Správní orgány proto nemohly přímo z žalobkynina pasu ověřit, jaká v něm měla žalobkyně vylepená víza. Žalobkyně nejprve před cizineckou policií uvedla, že v Rumunsku nebyla a nechtěla tam jet a je možné, že je na vízu něco špatné, neboť „*vízum nekontrolovala, protože jej nechtěla využít*“. Žalobkyně také cizinecké policii sdělila, že se na předložené fotografii z mobilního telefonu nachází její vízum. Dále ale sdělila, že neví, zda je jednalo o „*přesně o moje vízum, které jsem měla v cestovním dokladu, protože mi ho poslal strýček*“. Toto vyjádření je možné chápat tak, že žalobkyně měla ve svém cestovním dokladu vylepeno vízum, neví ale, jestli na fotografii bylo přesně její vízum, protože jí zřejmě fotografii poslal strýček. Později ale žalobkyně tvrdila, že svůj pas „*nikdy nedala z ruky*“. Tomuto tvrzení lze zase rozumět tak, že žalobkyně patrně nikdy neposkytla svůj pas k vylepení víza a žádným (rumunským) vízem nedisponovala. Současně ale žalobkyně potvrdila, že se na vyfotografovaném vízu, které ukázala správním orgánům, nachází její fotografie. To žalobkyně před žalovaným vysvětlila tak, že zprostředkovali, pomocí kterého si chtěla původně zařídit rumunské vízum, poskytla své osobní údaje a fotografii.
26. Žalobkynino tvrzení, že nikdy nedisponovala rumunským vízem (a proto by nemělo být Rumunsko příslušné k posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu) soud neshledává důvěryhodným, a tedy ani důvodným. Z rekapitulace v přechozím bodě tohoto rozsudku plyne, že žalobkynina tvrzení ohledně dispozice s vízem byla nekonzistentní: na jedné straně žalobkyně připustila, že ve svém cestovním dokladu vízum měla. Zároveň ale žalobkyně popřela, že by svůj cestovní doklad někdy někomu k vyřízení (vylepení) víza předala. Současně žalobkyně nikdy nezpochybnila, že fotografie rumunského víza obsahuje její podobu. Pokud by žalobkyně skutečně nikdy nedisponovala rumunským vízem, soudu není jasné, proč by měla fotografii rumunského víza se svou podobou ve svém telefonu. Původ fotografie víza a důvod, proč ji měla ve svém telefonu, žalobkyně konkrétněji nepřiblížila. Z žalobkyniny výpovědi před cizineckou policií sice vyplývá možnost, že jí fotografii víza poslala třetí osoba (strýček). Ani tak ale není zřejmé, proč by byla žalobkyni zaslána fotografie víza vydaného jiné osobě (vylepené do cizího cestovního dokladu) a jaký měl mít takový postup smysl. Rumunské orgány potvrdily, že ve své databázi evidují vízum č. 002981927, vydané na jméno S. S., občanku Indie, narozenou dne 11. 11. 2000 v C., Indie, typ víza D/AM, platné po dobu 90 dní s dobou platnosti od 1. 4.

2025 do 5. 9. 2025. Tyto údaje se shodují s údaji uvedenými na fotografii víza v žalobkynině telefonu, kromě data a místa narození, které ve vylepeném vízu obsaženy nejsou. Soud má tudíž za to, že rumunské vízum evidované rumunskými orgány, jehož fotografii měla žalobkyně v mobilním telefonu, bylo vydáno právě žalobkyni.

27. Na tom nemění ani fakt, že podle žalobkyniných tvrzení se její jméno neshodovalo se jménem uvedeným na vyfotografovaném vízu (bylo tam dvakrát příjmení – „S. S.“) a ani datum narození evidované rumunskými orgány u osoby se jménem „S. S.“ se neshodovalo s žalobkyniným datem narození. Žalobkyně nepředložila žádný doklad totožnosti ani jiné doklady, na kterých by byly uvedeny její osobní údaje. Lze tedy vycházet pouze z jejích tvrzení. Minimálně v rovině toho, jak se žalobkyně stavěla k případné dispozici rumunským vízem v jejím cestovním dokladu, ale soud identifikoval rozpory. Z těchto důvodů ani případné rozpory mezi údaji evidovaným rumunskými orgány a tvrzenými žalobkyní soud nevnímá jako natolik významné okolnosti, které by zpochybňovaly závěr, že žalobkyni bylo vydáno rumunské vízum. Soud také upozorňuje na čl. 12 odst. 5 větu první nařízení Dublin III, podle kterého okolnost, že povolení k pobytu nebo vízum byly vydány na základě nepravdivé nebo neoprávněně užívané totožnosti nebo po předložení pozměněných, padělaných či neplatných dokladů, nebrání tomu, aby jako příslušný byl určen členský stát, který je vydal.
28. Soud se dále zabýval žalobkyninými výtkami proti rumunskému azylovému systému.
29. Podle čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III žadatel nemůže být přemístěn do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, jestliže existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie.
30. Podle bodu 22 nařízení Dublin III je stěžejním prvkem společného azylového systému solidarita, s níž úzce souvisí vzájemná důvěra. Nelze nicméně vyloučit, že tento systém v praxi naráží v určitém členském státě na závažné funkční problémy, a proto existuje riziko, že žadatelé o azyl budou v případě přemístění do tohoto členského státu vystaveni zacházení, které je neslučitelné s jejich základními právy. Unijní právo tudíž brání uplatnění *nevyvratitelné domněnky*, že členský stát příslušný podle nařízení Dublin III dodržuje základní práva. Členské státy (včetně vnitrostátních soudů) tak nemohou přemístit žadatele do „příslušného členského státu“, *nemohou-li ponechat bez povšimnutí skutečnost*, že systematické nedostatky azylového řízení a podmínek přijímání žadatelů o azyl v tomto členském státě představují závažné důvody pro domněnku, že žadatel bude vystaven skutečnému riziku nelidského nebo ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, *N. S. a další*, C-411/10 a C-493/10, body 78 až 81 a 94).
31. Žalobkyně namítla, že ohledně podoby rumunského azylového systému a podmínek přijetí žadatelů si žalovaný obstaral pouze Informaci OAMP z roku 2024. Poznatky z této zprávy nadto v napadeném rozhodnutí nijak konkrétně nevztáhl k žalobkynině situaci. Tuto námitku žalobkyně podpořila citací rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 9. 2020, č. j. 41 Az 21/2020-83. Žalobkyně však citovala pasáže z narativní části rozsudku, kde Krajský soud v Brně pouze rekapituloval argumenty tamějších žalobců (body 19 a 21). Ze samotné hodnotící části rozsudku neplyne (jak naznačuje žalobkynina citace), že by

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

Informace OAMP nebyly samy o sobě dostatečným podkladem pro rozhodnutí o přemístění. V samotné hodnotící části vytkl Krajský soud v Brně žalovanému, že se podrobněji nezabýval situací rodin s nezletilými dětmi po předání do Španělska. Jednalo se tedy o specifickou otázku zranitelných osob (rodin s nezletilými dětmi). K žalobkynině případné zranitelnosti se soud blíže vyjádří v bodě 39 a násl. tohoto rozsudku.

32. V podání soudu ze dne 11. 2. 2026 žalobkyně upozorňovala na problematické aspekty rumunského azylového systému, jak se podávaly ze zprávy AIDA z roku 2025 – jmenovitě žalobkyně upozornila na hygienické nedostatky, nedostatečné zajištění jídla žadatelům o mezinárodní ochranu, nedostatečnou dostupnost specializovaného zdravotnického personálu, potřebu zlepšit tlumočnickou podporu v psychologických a lékařských službách a sníženou míru soukromí ve sprchách.
33. Pokud jde o poměry v azylových střediscích, zpráva AIDA z roku 2025 vychází z pozorování a zpráv rumunského ombudsmana po návštěvách azylových středisek. Kromě střediska v Bukurešti byla střediska postupně opravována a zařízení měněno. Střediska však byly různé kvality a stále přerývaly hygienické nedostatky (např. nedostatečný úklid v kuchyni, skladování nádobí na zemi – jak zmiňuje žalobkyně –, opotřebované matrace a navzdory prováděné dezinfekci výskyt hmyzu). V jednom středisku ombudsman pozoroval, že ve sprchových boxech chyběly závěsy pro zajištění soukromí. Dále v březnu roku 2024 Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) zveřejnil zprávu z monitoringu v Rumunsku. Zpráva vycházela z téměř dvou tisíc rozhovorů s žadateli o azyl, azylanty a dalšími osobami, které dorazily do Rumunska v rámci smíšených migračních toků. Před 90 % respondentů uvedlo, že žije v přijímacím středisku. Pokud jde o přístup k jídlu, 4 % respondentů uvedla, že dostává jídlo jednou denně, 39 % respondentů uvedlo, že má přístup ke dvěma jídlům denně a 57 % respondentů uvedlo, že dostává tři jídla denně. Zvýšené obavy o podmínky žadatelů o azyl panovaly především pro ty případy, kdy byla svoboda žadatelů o azyl omezena při jejich prvním příjezdu do přijímacího střediska až do jejich případného přesunu do jiného střediska. Například v jednom přijímacím středisku bylo hlášeno, že v době, kdy bylo prováděno monitorování, se rumunské úřady spoléhaly na dary od nevládních organizací, aby zajistily stravu pro obyvatele přijímacího střediska. Pokud takové dodávky nebyly k dispozici nebo nedorazily včas, jídlo nebylo k dispozici. Také rumunský ombudsman při své návštěvě ve středisku v G. v roce 2024 zjistil, že osm nově příchozích žadatelů bylo téměř 24 hodin bez jídla. Naléhal tak na vedení střediska, aby udržovalo finanční rezervu pro případný nákup studených jídel, aby se taková situace u nově příchozích žadatelů už neopakovala. Pokud jde o zdravotní služby, ne ve všech azylových střediscích byla v roce 2023 obsazena pozice lékaře a psychologa. Podle zprávy Rumunské národní rady pro uprchlíky ve střediscích poskytovali zdravotnické služby praktičtí lékaři, kteří spolupracovali se středisky. V případě potřeby byli žadatelé o mezinárodní ochranu odesíláni na specializovaná lékařská vyšetření, například psychiatrická. Tím bylo zajištěno, že jejich zdravotní péče nebyla omezena pouze na ordinaci ve středisku. V prosinci roku 2024 byl zahájen projekt Azylového, integračního a migračního fondu (AMIF) s cílem zajistit žadatelům komplexnější zdravotní služby. Zpráva AIDA z roku 2025 hovoří o tom, že největší problém v přístupu ke zdravotním službám představovala jazyková bariéra, která mohla ovlivnit kvalitu a včasnost poskytované lékařské péče. Žadatelé o mezinárodní ochranu nacházející se na hranicích měli v praxi problémy s přístupem ke službám a pomoci poskytovanými nevládními organizacemi. Přístup k pomoci závisel na

tom, zda pohraniční policie nebo Generální inspektorát pro migraci informoval nevládní organizace o přítomnosti žadatelů o mezinárodní ochranu na hraničních přechodech. Přístup k pomoci od nevládních organizací nebyl systematicky zajištěn ani v detenčních centrech, jelikož nevládní organizace neměly v těchto centrech pravidelné úřední hodiny. Také žadatelé pobývající mimo přijímací střediska měli v praxi potíže s přístupem k pomoci nevládních organizací – informace o možnostech pomoci často závisely na ústně předávaných informacích v rámci komunity (str. 100, 118, 119, 122 až 124, 131 a 132 zprávy AIDA z roku 2025).

34. Soudní dvůr vysvětlil, že o systémových nedostatcích ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III lze hovořit v případě jejich obzvláště vysoké míry závažnosti, jíž „by bylo dosaženo, pokud by se osoba, která je zcela závislá na veřejné podpoře, v důsledku nezájmu orgánů členského státu ocitla nezávisle na své vůli a osobní volbě v situaci krajní hmotné nouze, v níž by nemohla uspokojovat své nejzákladnější potřeby, jako je zejména potřeba najíst se, umýt se a ubytovat se, a kterou by bylo poškozováno její tělesné či duševní zdraví nebo v důsledku které by se ocitla v zanedbaném stavu, jenž je v rozporu s lidskou důstojností. Uvedená míra závažnosti se tudíž nemůže vztahovat na situace, které třebaže se vyznačují značnou nejistotou či podstatným zhoršením životních podmínek dotčené osoby, neznamenají krajní hmotnou nouzi, při níž by se tato osoba ocitla v natolik závažné situaci, že ji lze stavět na roveň nelidskému či ponižujícímu zacházení“ (srov. rozsudky Soudního dvora ze dne 19. 3. 2019, C-163/17, *Jawo*, a C-297/17, C-318/17, C-319/17 a C-438/17, *Ibrahim a další*). Z čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III totiž neplyne, že jakékoli porušení základního práva členským státem automaticky znemožňuje přemístění žadatele o azyl do tohoto členského státu (srov. usnesení NSS ze dne 7. 6. 2016, č. j. 8 Azs 18/2016-52, nebo rozsudek NSS ze dne 2. 3. 2023, č. j. 4 Azs 62/2023-36).
35. Informace OAMP z roku 2024, kterou si obstaral žalovaný, vychází výhradně ze zprávy z databáze AIDA o Rumunsku z července roku 2024. Žalovaný v Informaci OAMP z roku 2024 pod bodem 4 nadepsaným „*Postup státních orgánů po příjezdu tzv. navrátilců v rámci dublinského systému*“ rekapituluje rumunskou legislativu a statistiku transferů do Rumunska. Dále pod bodem 5.2 nadepsaným „*Podmínky ve střediscích*“ obecně uvádí, že azylová střediska byla průběžně udržována a pravidelně monitorována ombudsmanem. Poslední monitorovací zpráva z roku 2022 informovala o některých problémech – např. nedostatek zdravotního personálu, nevhodné hygienické podmínky nebo potřeba rekonstrukce. Údržba a opravy byly zpravidla pomalé a za běžný úklid byli částečně odpovědní sami žadatelé. Ubytování standardně respektovalo pohlaví a národnost ubytovaných (v závislosti na kapacitních možnostech) a umožňovalo společné ubytování rodin.
36. Soud upozorňuje na to, že při ověřování funkčnosti azylového systému jiného členského státu, kam má být žadatel o mezinárodní ochranu přemístěn, by měly správní orgány zohledňovat aktuální situaci v dožádaném členském státě. Pokud k srpnu roku 2025 (již několik měsíců před tím, než žalovaný vydal napadené rozhodnutí) byla v databázi AIDA dostupná novější zpráva o Rumunsku, měl žalovaný vycházet primárně z ní. Dále jsou např. poukazy v Informaci OAMP z roku 2024 na „nedostatek zdravotního personálu“ nebo „nevhodné hygienické podmínky“ velmi obecné. V zásadě ale odpovídají podrobnějším zjištěním podle zprávy AIDA z roku 2025, jak je soud rekapituloval v bodě 33 tohoto rozsudku. V něm uvedené jevy jsou jistě nežádoucí. Ze zprávy AIDA z roku 2025 je ale patrné, že střediska jsou postupně opravována a např. s výskytem hmyzu se snaží bojovat
- Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

pravidelnou dezinfekcí. Žalobkyně také upozornila na nedostatečné soukromí ve sprchách. Podle zprávy AIDA z roku 2025 ombudsman tento problém zjistil v azylovém středisku Š. M. Podle popisu střediska ve zmíněné zprávě však byly v tomto středisku koupelny odděleny podle pohlaví. Právě zmíněné nedostatky, i když nežádoucí, však podle soudu nelze stavět na roveň nelidskému či ponižujícímu zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie.

37. Oproti tomu *nejasnosti ohledně zajištění jídla* žadatelům o azyl, jak plynou z výše rekapitulované zprávy AIDA z roku 2025, soud vnímá jako intenzivnější nedostatek, který ve svém důsledku může vést k riziku, že žalobkyně bude vystavena nelidskému či ponižujícímu zacházení (srov. citovaný rozsudek Soudního dvora ve věci *Jawo* zmiňující potřebu *najíst se*). Z pozorování ombudsmana není zřejmé, zda se jeho zjištění o osmi nově příchozích žadatelích bez zajištění stravy týkalo momentálního pozorování (a tedy jednorázového excesu), nebo takový problém ombudsman zjistil v navštíveném středisku jako opakující se jev. Ze zprávy UNHCR také není patrné, jestli respondenti, kteří měli k dispozici pouze jedno jídlo denně, byli všichni nově příchozí, nebo už také ubytovaní v přijímacím středisku, případně v jaké formě bylo jídlo poskytováno (např. potravinový balíček s jídlem na celý den). Žalobkyně na tento problém konkrétně upozornila ve svém podání ze dne 11. 2. 2026 a k tomu citovala i statistiku UNHCR (srov. bod 33 tohoto rozsudku). Soud přitom poskytl žalovanému dostatečný časový prostor (s ohledem na zákonnou lhůtu pro rozhodnutí o žalobě), aby se k žalobkyninu podání ze dne 11. 2. 2026 včetně zprávy AIDA z roku 2025 vyjádřil. *Žalovaný ale na zmíněné podání nijak nereagoval*. Nevyvrátil tak pochybnosti soudu o tom, zda a jak bude mít žalobkyně po přemístění do Rumunska zajištěnu stravu.
38. V tomto směru proto skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].
39. Žalobkyně v žalobě dále uvedla, že jako mladá žena bez doprovodu a oběť domácího násilí je potenciálně zranitelnou osobou.
40. Podle § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu se pro účely tohoto zákona rozumí zranitelnou osobou zejména nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilým dítětem nebo rodič nebo rodina se zletilým dítětem se zdravotním postižením, osoba starší 65 let, osoba se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotná žena, oběť obchodování s lidmi nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického nebo sexuálního násilí.
41. Podle čl. 21 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. přijímací směrnice) členské státy zohlední ve vnitrostátních právních předpisech provádějících tuto směrnici zvláštní situaci zranitelných osob, například nezletilých osob, nezletilých osob bez doprovodu, zdravotně postižených osob, starších osob, těhotných žen, osamělých rodičů s nezletilými dětmi, obětí obchodování s lidmi, osob trpících závažnou chorobou, osob s duševní poruchou a osob, které byly podrobeny mučení, znásilnění nebo jiným formám hrubého psychického, fyzického nebo sexuálního násilí, jako jsou oběti ženské obřízky.
42. Podle rozsudku NSS ze dne 4. 3. 2025, č. j. 2 Azs 5/2025-45 „[z]ranitelnost je kombinací osobních (vnitřních) faktorů a vnějšího prostředí. Jde o neformální koncept, který má zajistit Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

zvláštní pozornost i přístup členských států k osobám, jejichž situace je významně ztížena. To má být kompenzováno jak odchylkami v procesních pravidlech, tak materiálním a souvisejícím zabezpečením specifických potřeb, které z důvodu, proč jsou považovány za zranitelné, tyto osoby mají. Zákon o azylu ve shodě s judikaturou ESLP předpokládá, že zranitelnost osoby je nutné posuzovat s ohledem na konkrétní situaci každého jednotlivce, a definice proto neobsahuje uzavřený výčet. Zranitelnost žadatele o mezinárodní ochranu je vždy třeba posoudit s ohledem na konkrétní okolnosti [...].“ (bod 24).

43. Podle rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 11. 2020, č. j. 41 Az 57/2020-32, „[v] kontextu nařízení Dublin III je identifikace zranitelných osob a jejich zvláštních potřeb důležitá, aby se zabránilo případnému předání zranitelné osoby do státu, který nezajistí respektování jejich zvláštních potřeb při přijetí. V případě, že půjde o stát budící důvodné pochybnosti ohledně vhodnosti přijímacích podmínek pro zranitelné osoby, bude potřeba, aby si žalovaný obstaral dostatek relevantních a aktuálních podkladů věnujících se zejména přijímacím podmínkám této skupiny žadatelů. Na jejich základě pak žalovaný bude muset posoudit, zda by předání žadatele do určeného státu nemohlo mít za následek vystavení tohoto žadatele podmínkám neslučitelným s čl. 4 Listiny základních práv EU.“ (bod 22). „Za zranitelnou osobu považuje zákon o azylu mimo jiné žadatele, který čelil mučení, znásilnění nebo jiným vážným formám psychického, fyzického nebo sexuálního násilí. Jedná se o osoby, které se staly terčem těchto forem špatného zacházení a v důsledku silného negativního prožitku u nich lze předpokládat potřebu specializované lékařské a psychologické péče (viz čl. 25 přijímací směrnice). Nikoliv každého žadatele, který uvede, že zažil určitou formu fyzického násilí, bude žalovaný muset považovat za zranitelnou osobu. Důležité bude, zda v rámci celkového kontextu výpovědi žadatele vyjdou najevo skutečnosti nasvědčující tomu, že žadatel může být v důsledku jeho předchozích životních událostí zranitelným.“ (bod 23).
44. Podle rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 2. 2020, č. j. 33 Az 60/2019-44, „[j]edním z hledisek hodnocení zranitelnosti osobnosti žadatele musí být mimo jiné i otázka, zda v případě navrácení (resp. v tomto případě přemístění) do jiného státu nedojde k exacerbaci psychických obtíží či utrpení, které má svůj původ v zacházení s touto osobu v zemi původu (viz k tomu rozsudek SDEU ze dne 24. 4. 2018, C-353/16 MP v Secretary of State for the Home Department).
45. Žalobkyně před správními orgány (žalovaným a cizineckou policií) tvrdila, že ji otec uhodil těžkým předmětem a také že ji bil vařečkou. V řízení před soudem žalobkyně dodala, že ji také dvakrát zbil muž, kterého si měla vzít za manžela. Soud zdůrazňuje, že žalovaný si k posouzení žalobkynina zdravotního stavu (známek fyzického napadení) vyžádal odbornou lékařskou prohlídku. Podle zprávy z lékařské prohlídky žalobkyně nejevila žádné akutní formy fyzického násilí. Na levé horní končetině měla malé jizvy staršího charakteru. Žalobkyně lékařce odpověděla, že vznikly při popálení. Žalobkyně v řízení před soudem předložila mimo jiné dvě fotografie své ruky (nebo rukou – z fotografií není jednoznačně patrné, zda zobrazují tu samou horní končetinu). V oblasti předloktí byly vidět přibližně čtyři načervenalé skvrnky. Ty pravděpodobně odpovídají jizvám, které pozorovala lékařka při zdravotní prohlídce. Dále žalobkyně přiložila čtyři fotografie, na kterých je patrné začervenání kůže na obou stranách tváře v oblasti lícních kostí. Žalobkyně podle svých tvrzení tyto fotografie pořídila po napadení odmítnutým mužem na jaře roku 2025. Pokud by se jednalo o podlitiny po napadení, mohly se do lékařské prohlídky (listopad 2025) zahojit, proto je lékařka nepozorovala. Žalobkyně před správními orgány také uvedla, že je

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

zdravá a nebere žádné léky. Žalobkyně před správními orgány také uvedla, že jí otec a odmítnutý muž vyhrožovali zabitím. Žalobkyni dále zemřela babička, neměla žádnou oporu a poslední měsíce pro ni byly těžké.

46. Ne každý žadatel, který zažil fyzické či psychické násilí (vyhrožování) ovšem musí být automaticky považován za zranitelnou osobu. V žalobkynině případě podle soudu z průběhu správního a soudního řízení (žalobkyniných tvrzení a lékařské prohlídky) nevyplynuly najevo informace (indicie) směřující k tomu, že je žalobkyně ve špatném zdravotním stavu a po přemístění do Rumunska bude potřebovat specializovanou lékařskou nebo psychologickou péči. Soud nezjistil ani žádné jiné indicie směřující k tomu, že by žalobkyně musela být pro řádné uplatňování jejích práv, a tedy i řádné posouzení její žádosti v Rumunsku poskytnuty nějaké zvláštní procesní záruky. Ani to, že je žalobkyně osaměle cestující žena, soud nevnímá jako zvláštní okolnost, pro kterou by se měl na žalobkyni aplikovat koncept zranitelné osoby. Soud také doplňuje, že v tomto řízení meritorně neposuzuje žalobkyninu žádost o mezinárodní ochranu a to, zda je její azylový příběh věrohodný a případně i důvodný. Žalobkyně však ohledně svého pobytu v Evropské unii, cestě do Německa a dispozici s rumunských vízem tvrdila rozporuplné informace (srov. body 5 a 26 tohoto rozsudku). Také teprve v podání soudu ze dne 26. 1. 2025 uvedla, že ji měl zbít i muž, kterého odmítla jako manžela. Předtím zmiňovala incidenty ze strany otce. Tyto skutečnosti podle soudu snižují žalobkyninu věrohodnost. I když soud již výše uzavřel, že na základě žalobkyniných tvrzení a zjištění při zdravotní prohlídce se na žalobkynin případ neaplikuje koncept zranitelné osoby, soud má nadto pochybnosti o průběhu událostí v zemi původu, jak je žalobkyně popisovala. Soud proto uzavírá, že v žalobkynině případě *nebylo nutné specificky zkoumat, jaké záruky rumunský azylový systém poskytuje teoreticky i prakticky zranitelným osobám.*
47. Žalobkyně konečně tvrdila, že odmítnutý muž má v Rumunsku kontakty, a proto by byla v Rumunsku ohrožena (nucena odjet zpět do Indie i ohrožena na životě). Žalobkyně tvrdila, že jí příslušné orgány nemohou poskytnout ochranu v Indii, neboť indická policie chrání zájmy bohatých a vlivných lidí. V řízení před soudem také uvedla, že poté, co ji odmítnutý muž napadl, zavolala policii, která napadení řešila, ale případ nijak neuzavřela. Tyto obavy a poukazy na případnou korupci a nečinnost se vztahovaly k žalobkynině zemi původu. Soud nemá důvod pochybovat o tom, že v případě nebezpečí by rumunské orgány neposkytly žalobkyni ochranu. K této problematice soud poukazuje na princip vzájemné důvěry.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

48. Soud napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., jelikož skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění. Věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení žalovaný ověří, jak je zacházeno s nově příchozími žadateli o mezinárodní ochranu, zvláště zda nehrozí, že žalobkyni nebude adekvátně zajištěna strava. Žalovaný také ověří, jakým způsobem a jak často je poskytována strava v přijímacích střediscích již ubytovaným žadatelům o mezinárodní ochranu. Naopak soud nezjistil, že by žalobkyně měla nějaké specifické potřeby (byla potenciálně zranitelnou osobou) nebo by jí v Rumunsku hrozila újma ze strany soukromých osob, před kterou by Rumunské orgány nemohly žalobkyni ochránit. V tomto směru tak měl soud skutkový stav zjištěný žalovaným za dostatečný.

49. O náhradě nákladů soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalobkyni náleží náhrada hotových výdajů za poštovní služby ve výši 95 Kč. Odměnu za zastupování žalobkyně k náhradě procesně neúspěšnému žalovanému nelze uložit, neboť žalobkynina zástupkyně nevykovává specializované právní poradenství podle zvláštních zákonů ve smyslu § 35 odst. 2 s. ř. s. (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 9. 2008, č. j. 4 Azs 51/2008-79).

Poučení :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozsudku). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Nejvyšší správní soud však kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. února 2026

JUDr. Jan Peroutka v. r.
soudce